

Dokumentas atspausdintas iš teismų praktikos paieškos sistemos INFOLEX. Praktika
(www.teismupraktika.lt)

Kortelė:

1549318_RegNr_e2-2077-381/2017

<http://www.infolex.lt/tp/1549318>

Civilinė byla Nr. e2-2077-381/2017
Teisminio proceso Nr. 2-55-3-02137-2017-8
Procesinio sprendimo kategorija 3.4.3.4

(S)

LIETUVOS APELIACINIS TEISMAS

NUTARTIS LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2017 m. gruodžio 6 d.
Vilnius

Lietuvos apeliacinio teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjas Artūras Driukas, teismo posėdyje apeliacine rašytinio proceso tvarka išnagrinėjęs **ieškovės Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos** atskirąjį skundą dėl Vilniaus apygardos teismo 2017 m. spalio 27 d. nutarties, kuria atsisakyta iškelti bankroto bylą atsakovei uždarajai akcinei bendrovei „Benerta“ pagal ieškovės Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos pareiškimą,

n u s t a t ė :

I. Ginčo esmė

1. Ieškovė Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – VMI) kreipėsi į teismą su pareiškimu dėl bankroto bylos atsakovei uždarajai akcinei bendrovei (toliau – UAB) „Benerta“ iškelimo.
2. Ieškovė nurodė, kad atsakovė yra skolinga VMI 2 729,39 Eur, mokestinė nepriemoka susidarė nuo 2015 metų, nors buvo išnaudotos visos išieškojimo galimybės, tačiau skolos išieškoti iš atsakovės nepavyko. Atsakovės vardu nėra registruoto nekilnojamojo turto ar transporto priemonių, bendrovė neturi realizuotino turto, įmonėje dirba tik vienas darbuotojas. Atsakovė taip pat skolinga Valstybinio socialinio draudimo fondo (toliau – VSDF) biudžetui 553,22 Eur.
3. Atsakovė atsiliepime į pareiškimą prašė jį atmesti. Atsakovė nurodė, kad ji yra moki, nes pradelsti įsipareigojimai neviršija pusės į balansą įrašyto turto vertės. Įmonė turi turto už 28 744 Eur, iš kurio 2 083,93 Eur ilgalaikio turto, o jos įsipareigojimai yra 9 184,70 Eur, iš kurių pradelsti įsipareigojimai – 8 711,84 Eur. Atsakovės teigimu, įmonė dėl rinkos pokyčių patiria laikinų finansinių sunkumų, dalis asmenų nėra atsiskaitę su UAB „Benerta“, todėl trūksta apyvartinių lėšų, tačiau atsakovė 2018 metais ketina visiškai atsiskaityti su ieškove.

II. Pirmosios instancijos teismo nutarties esmė

4. Vilniaus apygardos teismas 2017 m. spalio 27 d. nutartimi atsisakė iškelti bankroto bylą UAB „Benerta“.
5. Teismas nurodė, jog bankroto procese prioritetas turi būti taikomas reabilitaciniam tikslui, todėl bankroto byla įmonei turi būti keliami tik tuomet, kai, teismui išanalizavus visus įrodymus, nelieka abejonių dėl įmonės nemokumo. Iš atsakovės 2017 m. spalio 6 d. balanso teismas nustatė, kad įmonė turi turto už 28 744 Eur, o per vienerius metus mokėtinos sumos yra 9 185 Eur. Atsižvelgęs į tai, teismas konstatavo, kad įmonės pradelsti įsipareigojimai neviršija pusės į įmonės balansą įrašyto turto ir dėl to UAB „Benerta“ nėra nemoki. Todėl teismas, siekdamas, kad įmonė toliau vykdytų veiklą, atsisakė kelti jai bankroto bylą.

III. Atskirojo skundo ir atsiliepimo į jį argumentai

6. Ieškovė VMI atskirajame skunde prašo panaikinti Vilniaus apygardos teismo 2017 m. spalio 27 d. nutartį ir VMI pareiškimą dėl bankroto bylos UAB „Benerta“ iškelimo patenkinti. Atskirasis skundas grindžiamas šiais argumentais:
  1. Pagal kasacinio teismo praktiką nemokumas yra ekonominė įmonės būklė, kuri nustatoma pagal tai, ar įmonė atsiskaito su kreditoriais ir ar ji yra ekonomiškai pajėgi atsiskaityti; jeigu asmuo neatsiskaito su kreditoriais arba neturi turto, kurio verte pakankamai būtų padengtas įsipareigojimų vykdymas, tai jo ekonominė padėtis gali būti vertinama kaip nemokumas (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2013 m. sausio 9 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-82/2013*). Įmonės faktinio mokumo nustatymui svarbu ne tik formalus pradelstų įsipareigojimų ir į įmonės balansą įrašyto turto vertės santykis, tačiau ypač svarbios yra objektyvaus turinio aplinkybės, iš kurių galima būtų spręsti apie faktinį įmonės mokumą, nes nustačius, kad įmonė eilę mėnesių nesugeba

bent iš dalies atsiskaityti su tais pačiais kreditoriais, įmonė gali būti pripažinta nemokia pradelstiems įsipareigojimams net ir neviršijant pusės balansinės turto vertės (*Lietuvos apeliacinio teismo nutartys civilinėse bylose Nr. 2-1162/2010 ir Nr. 2-1665/2011*). Būtina atskirti nemokumą ir laikiną mokėjimų sutrikimą, kai skolininkui pritrūksta likvidžių lėšų atsiskaitymams su kreditoriais. Paprastai laikinas mokėjimų sutrikimas atsiranda dėl to, kad su pačiu skolininku vėluojama atsiskaityti, išmokėti paskolą arba dėl kitokių nesudėtingai pašalinamų priežasčių. Jeigu įmonė turi turto, tačiau jis yra nelikvidus ir negali būti realizuojamas rinkoje, taip pat gali būti konstatuojamas nemokumas.

2. Pirmosios instancijos teismas bylą išnagrinėjo nevisapusiškai, neanalizavo byloje surinktų įrodymų ir priėmė nepagrįstą nutartį. Visas atsakovės 2017 m. spalio 6 d. balanse, kuriuo rėmėsi pirmosios instancijos teismas, atsisakydamas iškelti bankroto bylą, nurodytas turtas yra trumpalaikis. Nors pagal atsakovės finansinės atskaitomybės duomenis UAB „Benerta“ per vienerius metus mokėtinos sumos ir trumpalaikiai įsipareigojimai neviršija į įmonės balansą įrašyto turto vertės, tačiau atsakovė daugiau nei per dvejus metus nesugebėjo sumokėti mokestinės nepriemokos, o nuo 2015 metų vykdyti mokestinės nepriemokos priverstinio išieškojimo iš lėšų banko sąskaitose ir turto veiksmai yra nerezultatyvūs. Atsakovė nepasinaudojo galimybe stabilizuoti savo finansinę būklę, t. y. nėra VMI teikusi prašymų mokestinės nepriemokos mokėjimą atidėti arba išdėstyti.
  3. Atsisakius iškelti atsakovei bankroto bylą, viešąjį interesą ginantys kreditoriai (VMI, Valstybinio socialinio draudimo fondo valdyba prie Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos) atsiduria sudėtingoje situacijoje, nes nors atsakovė nesiekia tinkamai vykdyti mokestinių prievolių, ieškovė dėl mokestinių santykių ypatumų negali atsisakyti teikti paslaugų atsakovei. Atsakovė, tinkamai nevykdydama mokestinių prievolių, pažeidžia ne tik kreditorės VMI, bet ir visuomenės bei valstybės interesus, nes mokesčiai yra valstybės finansų sistemos esminė dalis, jie sudaro pagrindinę valstybės biudžeto pajamų dalį, todėl mokesčių surinkimas yra susijęs su viešojo intereso apsauga. Dėl to nemoki atsakovė turi būti pašalinta iš rinkos bankroto procedūros metu.
7. Trečiasis asmuo Valstybinio socialinio draudimo fondo valdybos Vilniaus skyrius (toliau – VSDFV Vilniaus skyrius) atsiliepime į atskirąjį skundą prašo jį tenkinti. Atsiliepimas į atskirąjį skundą grindžiamas šiais argumentais:
1. Teismas įmonei gali iškelti bankroto bylą dėl jos nemokumo ir tuo atveju, jei egzistuoja objektyvaus turinio teisinės prielaidos, sudarančios pakankamą pagrindą manyti, kad įmonė yra faktiškai nemoki. Įmonės faktinio mokumo nustatymui svarbu ne tik formalus pradelstų įsipareigojimų ir į įmonės balansą įrašyto turto vertės santykis, tačiau ypač svarbios yra objektyvaus turinio aplinkybės, iš kurių galima būtų spręsti apie faktinį įmonės mokumą, nes nustačius, kad įmonė eilę metų nesugeba bent iš dalies atsiskaityti su tais pačiais kreditoriais, įmonė galėtų būti pripažinta nemokia pradelstiems įsipareigojimams net ir neviršijant pusės balansinės turto vertės (*Lietuvos apeliacinio teismo 2010 m. liepos 22 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 2-1162/2010*). Sprendžiant įmonės nemokumo klausimą turi būti vadovaujama si į balansą įrašyto turto verte, o ne įrašyta turto verte, t. y. į balansą įrašytas turtas turi realiai egzistuoti, realiai turi būti nustatyta ir jo vertė (*Lietuvos apeliacinio teismo 2013 m. rugsėjo 5 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 2-2065/2013*). Be to, balansas yra vertintinas įrodymas, bet jis nėra vienintelis reikšmingas įrodymas, juo labiau, jei jis vertinamas vien tik formaliai.

2. Atsakovės turtą sudaro tik trumpalaikis turtas, ilgalaikio turto atsakovė neturi. Atsakovės vardu nėra registruoto nekilnojamojo turto ar transporto priemonių. Nors atsakovė teigia, kad ji vykdo veiklą, tik patiria laikinų finansinių sunkumų, tačiau UAB „Benerta“ nuo 2017 m. kovo mėnesio VSDFV Vilniaus skyriui neteikia pranešimų apie apdraustiems asmenims apskaičiuotas draudžiamųjų pajamų sumas ir socialinio draudimo įmokas. UAB „Benerta“ dirba tik vienas įmonės vadovas, daugiau apdraustų asmenų nėra, todėl tikėtina, kad atsakovė faktiškai veiklos nebevykdo, o tai apsunkina skolos VSDF biudžetui išieškojimą. UAB „Benerta“ paskutinį kartą valstybinio socialinio draudimo įmokas mokėjo 2016 m. spalio 27 d., vėliau nesumokėtų įmokų skola buvo išieškoma priverstine teisės aktų nustatyta tvarka. Paskutinį kartą VSDFV Vilniaus skyriaus nurodymu iš atsakovės sąskaitos banke lėšos buvo nurašytos 2016 m. gruodžio 27 d. (16,74 Eur), vėliau lėšų judėjimas sąskaitose visiškai nevyko, o įsiskolinimas kiekvieną mėnesį didėjo. Vien ši aplinkybė įrodo, kad UAB „Benerta“ yra nemoki, nes ilgą laiką negali atsiskaityti su tuo pačiu kreditoriumi. UAB „Benerta“ įsiskolinimas VSDF biudžetui 2017 m. lapkričio 6 d. yra 555,74 Eur.
3. Atskirajame skunde nurodyti argumentai yra pagrįsti ir sudaro pagrindą panaikinti skundžiamą nutartį, kuria pirmosios instancijos teismas atsisakė iškelti UAB „Benerta“ bankroto bylą.

IV. Apeliacinės instancijos teismo nustatytos aplinkybės, teisiniai argumentai ir išvados

8. Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso (toliau – CPK) 320 straipsnio 1 dalyje nustatyta, jog bylos nagrinėjimo apeliacine tvarka ribas sudaro apeliacinio skundo faktinis ir teisinis pagrindas bei absoliučių sprendimo negaliojimo pagrindų patikrinimas. Apeliacinės instancijos teismas nagrinėja bylą neperžengdamas apeliaciniame skunde nustatytų ribų, išskyrus kai to reikalauja viešasis interesas ir neperžengus skundo ribų būtų pažeistos asmens, visuomenės ar valstybės teisės ir teisėti interesai (CPK 320 straipsnio 2 dalis). Apeliacinės instancijos teismas *ex officio* (pagal pareigas) patikrina, ar nėra CPK 329 straipsnyje nurodytų absoliučių sprendimo negaliojimo pagrindų. Atskiriesiems skundams nagrinėti taikomos tos pačios taisyklės, išskyrus CPK XVI skyriaus II skirsnyje numatytas išimtis (CPK 338 straipsnis).
9. Apeliacijos dalyką sudaro pirmosios instancijos teismo nutarties, kuria įmonei atsisakyta iškelti bankroto bylą, teisėtumo ir pagrįstumo patikrinimas.
10. Trečiasis asmuo VSDFV Vilniaus skyrius kartu su atsiliepimu į atskirąjį skundą pateikė apeliacinės instancijos teismui naujus įrodymus – išrašą iš valstybės įmonės Registrų centro duomenų bazės, išrašą iš valstybės įmonės „Regitra“ duomenų bazės, Lietuvos Respublikos traktorių, savaeigių ir žemės ūkio mašinų ir jų priekabų registro išrašą, UAB „Benerta“ valstybinio socialinio draudimo ir sveikatos draudimo fondų lėšų finansinę ataskaitą F4 pagal 2017 m. rugsėjo 30 d. duomenis.
11. Pagal CPK 314 straipsnį apeliacinės instancijos teismas atsisako priimti naujus įrodymus, kurie galėjo būti pateikti pirmosios instancijos teisme, išskyrus atvejus, kai pirmosios instancijos teismas nepagrįstai atsisakė juos priimti ar kai šių įrodymų pateikimo būtinybė iškilo vėliau. Apeliacinės instancijos teismas, atsižvelgęs į nagrinėjamoje byloje vyraujančią viešąjį interesą ir į tai, kad trečiojo asmens pateikti įrodymai papildė ieškovės kartu su pareiškimu pateiktus įrodymus naujausia informacija apie atsakovės turtinę padėtį ir

įsiskolinimus, naujai pateiktus dokumentus priima ir vertina byla nagrinėjant apeliacinės instancijos teisme (CPK 314 straipsnis).

12. Bankroto bylos nagrinėjamos pagal CPK taisykles, išskyrus išimtis, kurias nustato kiti Lietuvos Respublikos įstatymai (CPK 1 straipsnio 1 dalis). Įmonių bankroto procesą reglamentuoja specialus įstatymas – Lietuvos Respublikos įmonių bankroto įstatymas (toliau – ĮBĮ). Šis įstatymas nustato griežtas bankroto bylos iškėlimo sąlygas bei įpareigoja teismą nuodugniai ištirti įmonės, kuriai siekiama iškelti bankroto bylą, finansinę padėtį. Šio įstatymo normos yra vienas iš rinkos ekonomikos įrankių, kurių pagalba siekiama užtikrinti ekonomikos gyvybingumą ir pašalinti iš rinkos nemokius subjektus, kurie nesugeba organizuoti rentabilios veiklos ir yra nemokūs. Kiekvienu atveju sprendžiant klausimą dėl bankroto bylos iškėlimo svarbu nuodugniai išsiaiškinti, ar bendrovė yra iš tiesų nemoki ir nebegalės vykdyti veiklos, ar ji tik turi laikinų finansinių sunkumų, kurie gali būti išspręsti išsaugant bendrovę kaip veikiančią rinkos dalyvį.
13. Bankroto byla įmonei iškeliama, jei yra bent viena iš ĮBĮ 9 straipsnio 7 dalyje nustatytų sąlygų: 1) įmonė yra nemoki arba vėluoja išmokėti darbuotojui (darbuotojams) darbo užmokesčių ir su darbo santykiais susijusias išmokas; 2) įmonė negali arba negalės vykdyti įsipareigojimų. Pagal ĮBĮ 2 straipsnio 8 dalį įmonės nemokumas – tai įmonės būseną, kai įmonė nevykdo įsipareigojimų (nemoka skolų, neatlieka iš anksto apmokėtų darbų ir kt.) ir pradelsti įmonės įsipareigojimai (skolos, neatlikti darbai ir kt.) viršija pusę į jos balansą įrašyto turto vertės. Tačiau pagal teismų praktiką įmonė galėtų būti pripažinta nemokia pradelstiems įsipareigojimams formaliai net ir neviršijant pusės balansinės turto vertės, jeigu nustatoma, kad įmonė eilę metų nesugeba bent iš dalies atsiskaityti su tais pačiais kreditoriais (žr. *Lietuvos apeliacinio teismo 2017 m. spalio 12 d. nutartį, priimtą civilinėje byloje Nr. e2-1785-798/2017, ir joje nurodytą teismų praktiką*). Šiame kontekste pažymėtina, kad sprendžiant bankroto bylos iškėlimo įmonei klausimą, mokumo pagrindimo našta perkeliama įmonei, kuriai prašoma iškelti bankroto bylą (CPK 12, 178 straipsniai, ĮBĮ 9 straipsnio 1 dalis).
14. Įmonės nemokumas nustatomas išanalizavus įmonės finansinius duomenis, iš kurių svarbiausi yra įmonės pradelsti įsipareigojimai ir jų santykis su įmonės turto verte. Tam, kad būtų išsiaiškinta įmonės reali turtinė padėtis, teismas įmonės nemokumo klausimą pirmiausia turi spręsti pagal aktualius finansinės atskaitomybės duomenis ir remtis kitais byloje esančiais įrodymais, kurie pagrįstų pradelstų įsipareigojimų kreditoriams dydį bei realią, o ne įrašytą balanse, įmonės turimo turto vertę. Tai reiškia, kad į balansą įrašytas turtas turi realiai egzistuoti ir turi būti nustatyta tikroji jo vertė (*Lietuvos apeliacinio teismo 2017 m. rugpjūčio 22 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 2-1492-241/2017*). Teismų praktikoje taip pat pažymima, kad įmonės sudarytas balansas nėra vienintelis dokumentas, kurio pagrindu galima nustatyti įmonės mokumo būklę, jei kiti byloje esantys įrodymai paneigia balanse įrašytų duomenų teisingumą (žr., pvz., *Lietuvos apeliacinio teismo 2011 m. gegužės 18 d. nutartį, priimtą civilinėje byloje Nr. 2-1406/2011; 2013 m. spalio 3 d. nutartį, priimtą civilinėje byloje Nr. 2-2300/2013*).
15. Pirmosios instancijos teismas skundžiamoje nutartyje konstatavo, kad šiuo metu nėra pagrindo kelti atsakovei bankroto bylą, nes UAB „Benerta“ nėra nemoki. Pirmosios instancijos teismas tokią išvadą padarė iš atsakovės 2017 m. spalio 6 d. balanso nustatęs, kad įmonė turi turto už 28 744 Eur, o per vienerius metus mokėtinos sumos yra 9 185 Eur, t. y. įmonės pradelsti įsipareigojimai neviršija pusės į įmonės balansą įrašyto turto.

16. Apeliacinės instancijos teismas sutinka su atskirojo skundo argumentu, kad pirmosios instancijos teismas bankroto bylos iškėlimo atsakovei klausimą išnagrinėjo nevisapusiškai, nes apsiribojo tik atsakovės 2017 m. spalio 6 d. balanse nurodytos įmonės turto vertės ir per vienerius metus mokėtinos sumos nurodymu skundžiamoje nutartyje, tačiau neanalizavo įrodymų, susijusių su pradelstais įsipareigojimais kreditoriams, nesiaiškino į balansą įrašyto turto sudėties, nevertino, ar šis turtas iš tikrųjų egzistuoja, taip pat nevertino galimybės įvykdyti įsipareigojimus, t. y. nenustatė realios atsakovės turtingos padėties ir mokumo. Dėl šių priežasčių pirmosios instancijos teismo išvada apie atsakovės mokumą negali būti pripažinta pagrįsta, nes tikroji įmonės finansinė padėtis, o taip pat ir jos mokumas gali būti nustatyta tik išanalizavus ir įvertinus ūkinės finansinės veiklos rezultatus, kurie atsispindi aktualiuose įmonės finansinės atskaitomybės bei kituose dokumentuose, turinčiuose reikšmės vertinant realią įmonės finansinę būklę ir tik nustatčius, ar teismui pateikti finansinės atskaitomybės duomenys atitinka realią padėtį įmonėje.
17. Nustatyta, kad ieškovės ir trečiojo asmens nurodytos atsakovės įsiskolinimo sumos yra palyginti nedidelės (ieškovei – 2 729,39 Eur, trečiajam asmeniui – 555,74 Eur), tačiau pati atsakovė kartu su atsiliepiamu į pareiškimą pateikė duomenis, iš kurių matyti, jog ji turi ir kitų kreditorių, kuriems pradelsti įsipareigojimai sudaro 6 440,05 Eur, o pradelsimo terminas yra nuo 60 iki 300 dienų. Atsakovė pateikė duomenis apie du debitorius, kurie delsia su ja atsiskaityti, tačiau pradelstų skolų suma sudaro tik 425,81 Eur. Ieškovės ir trečiojo asmens pateikti įrodymai patvirtina, kad atsakovės vardu nėra registruoto nekilnojamojo turto ar transporto priemonių. Iš atsakovės 2017 m. spalio 6 d. balanso matyti, kad didžioji dalis atsakovės turto (26 660 Eur iš 28 744 Eur) yra trumpalaikis turtas, kurio didžiąją dalį (26 181 Eur iš 26 660 Eur) sudaro pinigai ir pinigų ekvivalentai. Atsakovė pateikė duomenis (ataskaitą), koks konkretus turtas sudaro jos 2017 m. spalio 6 d. balanse nurodytą ilgalaikį turtą (už 2 084 Eur), tačiau byloje nėra duomenų, kuriais remdamasis teismas galėtų įsitikinti 2016 m. birželio 30 d. balanse pateiktų duomenų apie įmonės turimą pinigų ir pinigų ekvivalentų sumą (26 181 Eur) aktualumu. Byloje esančios pelno (nuostolių) ataskaitos patvirtina, kad nors 2016 metais įmonė turėjo 6 225 Eur pelno, tačiau 2017 m. spalio 6 d. duomenimis įmonės veikla yra nuostolinga (nurodytas 3 201 Eur nuostolis).
18. Nors atsakovė tvirtina ir pirmosios instancijos teismas konstatavo, kad UAB „Benerta“ yra moki, tačiau antstolė A. S. 2017 m. rugsėjo 5 d. patvarkymu užbaigė vykdomąją bylą ir vykdomąjį dokumentą grąžino išieškotojai VMI dėl to, jog skolininkė (atsakovė) neturi turto ar pajamų, iš kurių gali būti išieškoma (CPK 631 straipsnio 1 dalies 2 punktą), ir surašė 2017 m. rugsėjo 5 d. išieškojimo negalimumo aktą, kuriame konstatuota, kad iki 2017 m. rugsėjo 5 d. piniginių lėšų iš kredito įstaigose esančių sąskaitų išieškota nebuvo, skolininkės UAB „Benerta“ vardu registruotų transporto priemonių ir nekilnojamojo turto nėra. Pirmosios instancijos teismas, sprendamas bankroto bylos iškėlimo atsakovei klausimą, visiškai neatsižvelgė į šiuos ieškovės pateiktus dokumentus, kurie sudaro pagrindą abejoti balanse įrašytų duomenų apie turimą turtą teisingumu.
19. Kaip yra nurodžiusi ieškovė, atsakovė daugiau nei per dvejus metus nesugebėjo sumokėti mokesstinės nepriemokos, nėra VMI teikusi prašymų mokesstinės nepriemokos mokėjimą atidėti arba išdėstyti, todėl kritiškai vertintinas atsakovės argumentas, kad ji 2018 metais turės galimybę visiškai atsiskaityti su ieškove. Šiam teiginiui pagrįsti atsakovė nepateikė jokių įrodymų ir net nenurodė, iš kokių finansinių šaltinių ketina tai padaryti 2018 metais. Taip pat kritiškai vertintinas atsakovės teiginys, kad ji vykdo veiklą, tik patiria laikinų finansinių sunkumų, nes, kaip nurodė VSDFV Vilniaus skyrius, UAB „Benerta“ nuo 2017 m. kovo mėnesio neteikia pranešimų apie apdraustiems asmenims apskaičiuotas draudžiamųjų pajamų

sumas ir socialinio draudimo įmokas, UAB „Benerta“ dirba tik vienas įmonės vadovas. Jokių įrodymų apie vykdomą veiklą atsakovė nepateikė.

20. Atsižvelgęs į tai, kas išdėstyta, apeliacinės instancijos teismas konstatuoja, kad šiuo atveju pirmosios instancijos teismas neatskleidė bylos esmės, t. y. neištyrė ir neįvertino esminių teisiškai reikšmingų bylos aplinkybių, todėl klausimas dėl bankroto bylos iškėlimo atsakovei galėjo būti išspręstas neteisingai. Apeliacinės instancijos teismas negali priimti nutarties iškelti įmonei bankroto bylą (ĮBĮ 10 straipsnio 8 dalis), todėl skundžiama nutartis naikintina ir byla grąžintina pirmosios instancijos teismui bankroto bylos iškėlimo klausimui nagrinėti iš naujo (CPK 337 straipsnio 1 dalies 3 punktas). Pirmosios instancijos teismas, iš naujo nagrinėdamas klausimą dėl bankroto bylos iškėlimo atsakovei, turėtų pagal tokio pobūdžio bylose taikytiną įrodinėjimo naštos paskirstymo taisyklę spręsti, ar egzistuoja bent viena iš ĮBĮ 9 straipsnio 7 dalyje nustatytų sąlygų iškelti atsakovei bankroto bylą. Kaip minėta, įmonei bankroto byla gali būti iškelta ne tik dėl jos nemokumo (ĮBĮ 9 straipsnio 7 dalies 1 punktas), bet ir kai įmonė negali ar negalės (gresiantis nemokumas) vykdyti įsipareigojimų (ĮBĮ 9 straipsnio 7 dalies 2 punktas).

Lietuvos apeliacinio teismo civilinių bylų skyriaus teisėjas, vadovaudamasis Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 337 straipsnio 1 dalies 3 punktu,

n u t a r i a :

Vilniaus apygardos teismo 2017 m. spalio 27 d. nutartį panaikinti ir klausimą dėl bankroto bylos iškėlimo uždarajai akcinei bendrovei „Benerta“ (j. a. k. 303428984) perduoti pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo.

Teisėjas

Artūras Driukas